

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa L. S.
przeciwko S. C.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1380 (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. przyznaje adw. M.K. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) kwotę 2070 (dwa tysiące siedemdziesiąt) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za udzieloną powodowi pomoc prawną z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego nie w ramach instancyjnego toku sprawy, lecz jako nadzwyczajnego środka prawnego służącego do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji zaskarżonym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, skargę kasacyjną poddano szczególnym rygorom tak w zakresie podstaw, na jakich może być oparta jak i przesłanek, których istnienie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania. I tak, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występują przesłanki pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołał zarówno przesłankę z pkt 1 jak i 4 art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi. Uwzględniając szczególny charakter skargi kasacyjnej determinowanej pozycją ustrojową Sądu Najwyższego, Sąd Najwyższy przyjmuje sprawę do rozpoznania z uwagi na takie zagadnienie prawne, które nie tylko rzeczywiście w sprawie występuje, ale które ma znaczenie dla rozwoju prawa lub ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04). Stąd też powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga przede wszystkim jego sformułowania, a ponadto przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych i istotności zagadnienia z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien wykazać, że rozstrzygnięcie

tego zagadnienia będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r. II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r. I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r. II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Zagadnienie, które przedstawił skarżący nie spełnia tych wymogów. Skarżący pytając o „sensowność zapadania orzeczeń, których ewentualna wykonalność jest fikcyjna” kwestionuje możliwość wykonania wyroku zakazującego pozwanemu rejestrowania obrazu i dźwięku pochodzących z jego, powoda, nieruchomości, za pośrednictwem kamer zainstalowanych na nieruchomości pozwanego, przy czym nie pyta o tryb i sposób egzekucji takiego obowiązku pozwanego, ale wątpi czy zdoła ustalić czy pozwany zastosował się do orzeczonego nakazu. Ta wątpliwość w żaden sposób nie uprawnia do przyjęcia, że w sprawie występuje nie tylko istotne zagadnienie prawne w rozumieniu powołanego przepisu ale, że w ogóle występuje jakiekolwiek zagadnienie prawne.

Brak też podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Jak wyjaśniono w orzecznictwie, oczywista zasadność skargi to stan sprawy wskazujący, że zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym już tylko przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie ma podstaw do przyjęcia, że taka sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej. Podkreślić trzeba, że rzeczą skarżącego jest dowieść oczywistej zasadności skargi przez wykazanie elementarnego naruszenia przy orzekaniu przepisów prawa, a nie, jak to czyni skarżący, wskazywanie, że nie ma możliwości skontrolowania, że pozwany zastosował się do orzeczonego obowiązku. Nie ma też podstaw do poczytania skargi za oczywiście uzasadnioną z powodu oddalenia żądania zasądzenia zadośćuczynienia.

Uwzględniając powyższe stwierdzić trzeba, że skarżący nie zdołał wykazać, iż zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i w związku z § 6 pkt 5 i § 11 ust. 1 pkt 2 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu orzeczono na podstawie § 6 pkt 5 i § 11 ust. 1 pkt 2 oraz § 13 ust. 4 pkt 2 i § 19 pkt 1 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.